

Kolik stojí české veřejné vysoké školy

Vlastimil Růžička, Vladimír Majer

14. 2. 2017

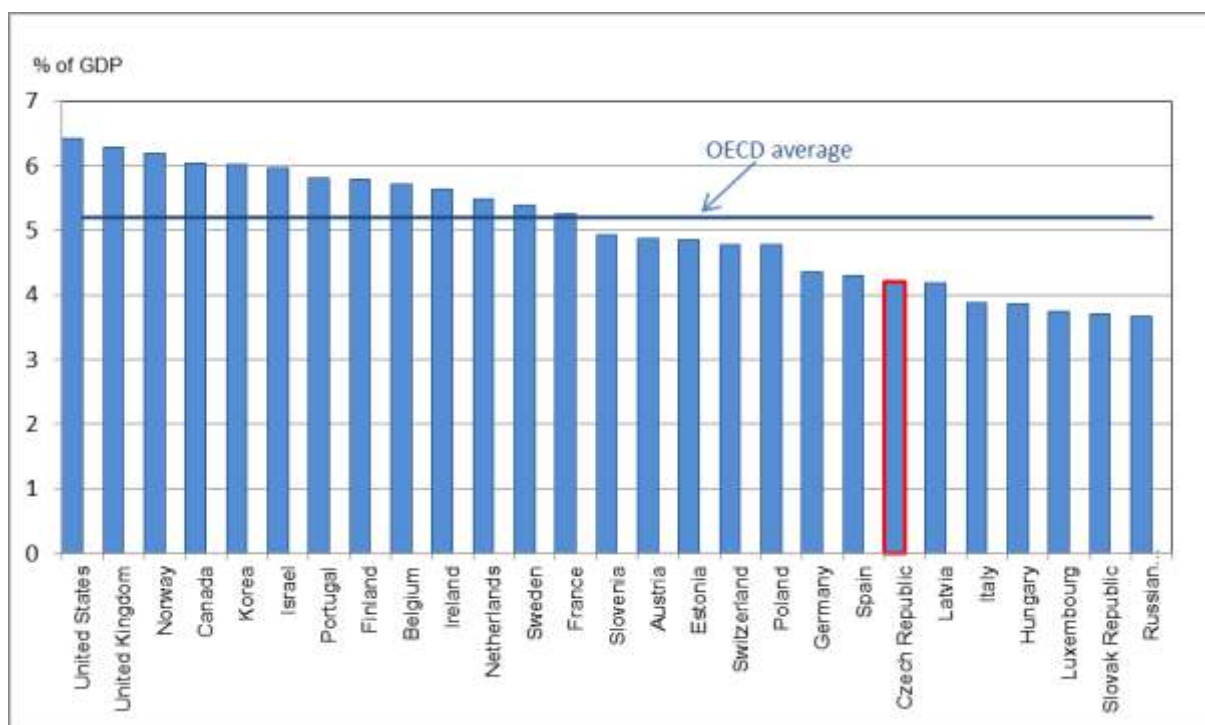
Kvalita vysokého školství bývá posuzována počtem institucí terciárního vzdělávání, především univerzit, jejich umístěním v kvalitativních žebříčcích nebo úrovní výdajů na činnost vysokých škol. Tyto ukazatele svědčí o vyspělosti státu a jsou jedním ze základních předpokladů pro konkurenceschopnost jeho ekonomiky. Jaké jsou současné zdroje financování českých veřejných vysokých škol, jaká je pozice Česka v mezinárodním srovnání a jak financovat vysoké školy po skončení evropských dotací?

V uplynulých zhruba pěti letech jsme se z médií dozvídali, že české veřejné vysoké školy jsou podfinancované a že se české univerzity ve světových žebříčcích nikdy nedostaly do první stovky, nejčastěji byly od 400. místa. Současně jsme byli seznamováni s masivními investicemi do výzkumných infrastruktur univerzit i s rostoucí podporou vzdělávací, výzkumné a vývojové činnosti českých vysokých škol a to s výrazným přispěním evropských strukturálních fondů (SF), především z operačních programů (OP) Vzdělávání pro konkurenceschopnost a Výzkum a vývoj pro inovace. V sektoru vysokých škol činily za roky 2008 až 2015 výdaje z prvního OP zhruba 32 mld. Kč a z druhého kolem 18 mld. Kč.

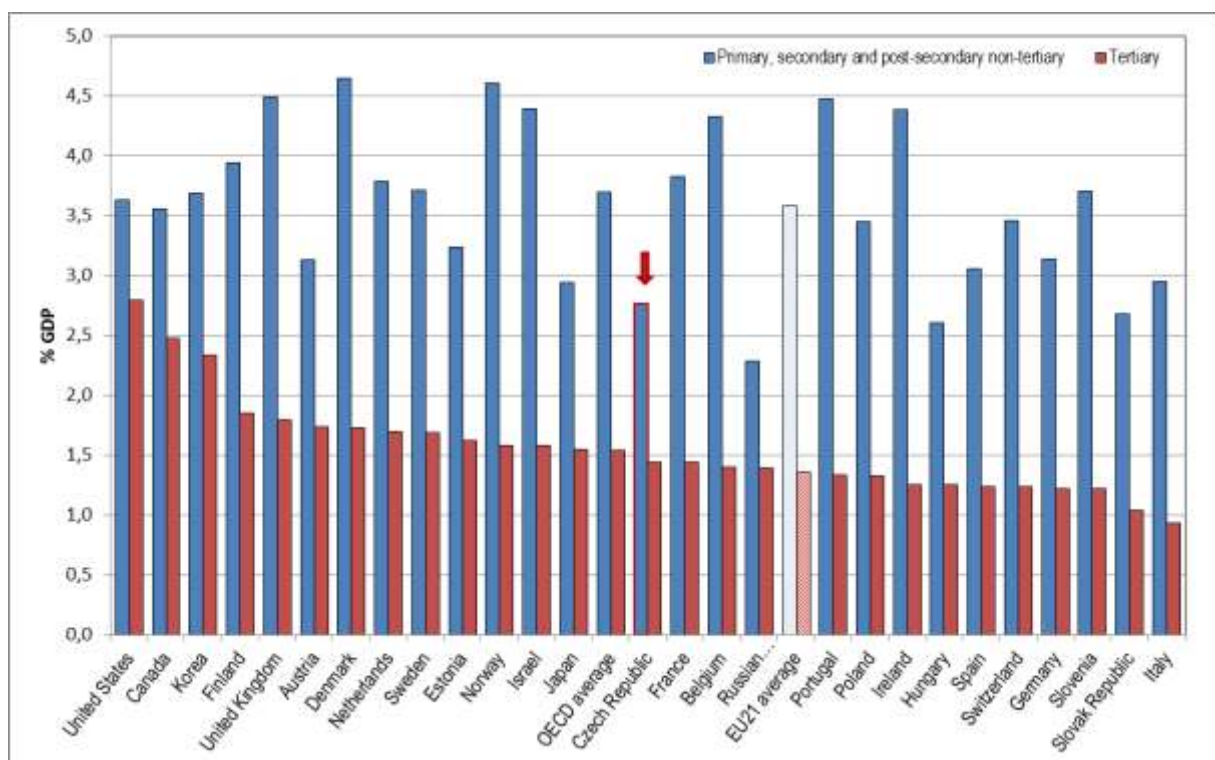
V analýze příjmů a výdajů českých veřejných vysokých škol (VVŠ) v letech 2011 až 2015 jsme vycházeli z veřejně dostupných dat, především z výročních zpráv o hospodaření jednotlivých vysokých škol a dále ze šetření Českého statistického úřadu. Pro mezinárodní srovnání jsme použili statistiky Organizace pro ekonomickou spolupráci a rozvoj (OECD) a Evropského statistického úřadu (Eurostat).

Struktura výdajů a zdroje

Ze statistik OECD vyplývá, že veřejné a soukromé výdaje na vzdělávání coby podíl hrubého domácího produktu (HDP) jsou v České republice nižší než průměr rozvinutých zemí (obr. 1). **Ve výdajích na instituce terciárního vzdělávání jsme však zhruba na průměru zemí OECD, zatímco u institucí nižších stupňů vzdělávání jsou naše výdaje výrazně nižší** (obr. 2). Zde je třeba zdůraznit, že pro statistické účely se za vzdělávání na terciární úrovni v ČR považuje nejen vzdělávání na vysokých školách – 26 veřejných, dvou státních (Univerzita obrany a Policejní akademie) a řadě soukromých – ale i na vyšších odborných školách a v posledních ročnících konzervatoří. V ČR ovšem drtivá většina veřejného financování směřuje na veřejné a státní vysoké školy.

Obr. 1 Soukromé a veřejné výdaje na vzdělávací instituce primární až terciární úrovně v roce 2012 jakožto podíl HDP. Zdroj: OECD 2015, tabulka B 2.2. StatLink: <http://dx.doi.org/10.1787/888933283964>

Obr. 2 Soukromé a veřejné výdaje na vzdělávací instituce v roce 2012 jakožto podíl HDP, odděleně pro dvě úrovně vzdělávání. Zdroj: OECD 2015, graf B 2.2. StatLink: <http://dx.doi.org/10.1787/888933283964>

	primární, sekundární a postsekundární neterciární vzdělávání			terciární vzdělávání			primární až terciární vzdělávání (včetně nezatříděných programů)		
	veřejné	soukromé	celkem	veřejné	soukromé	celkem	veřejné	soukromé	celkem
Česká republika	2,60	0,16	2,76	1,20	0,24	1,44	3,95	0,43	4,38
Slovensko	2,48	0,20	2,68	0,96	0,08	1,04	3,54	0,27	3,81
Polsko	3,21	0,24	3,45	1,18	0,15	1,33	4,39	0,39	4,78
Rakousko	3,13	0,00	3,13	1,74	0,00	1,74	4,87	0,00	4,87
průměr OECD	3,45	0,25	3,70	1,15	0,39	1,54	4,67	0,66	5,33
průměr EU21	3,43	0,16	3,58	1,18	0,18	1,36	4,59	0,34	4,93

Tabulka 1 Porovnání výdajů na vzdělávací instituce v procentuálním podílu z HDP, dle zdroje a úrovně vzdělávání (2012). Zdroj: OECD 2015, tabulka B 2.3.

StatLink: <http://dx.doi.org/10.1787/888933285443>, výběr údajů ČSÚ. Převzato a upraveno z publikace *Financování vzdělávání v České republice v mezinárodním srovnání, ČSÚ 2016*

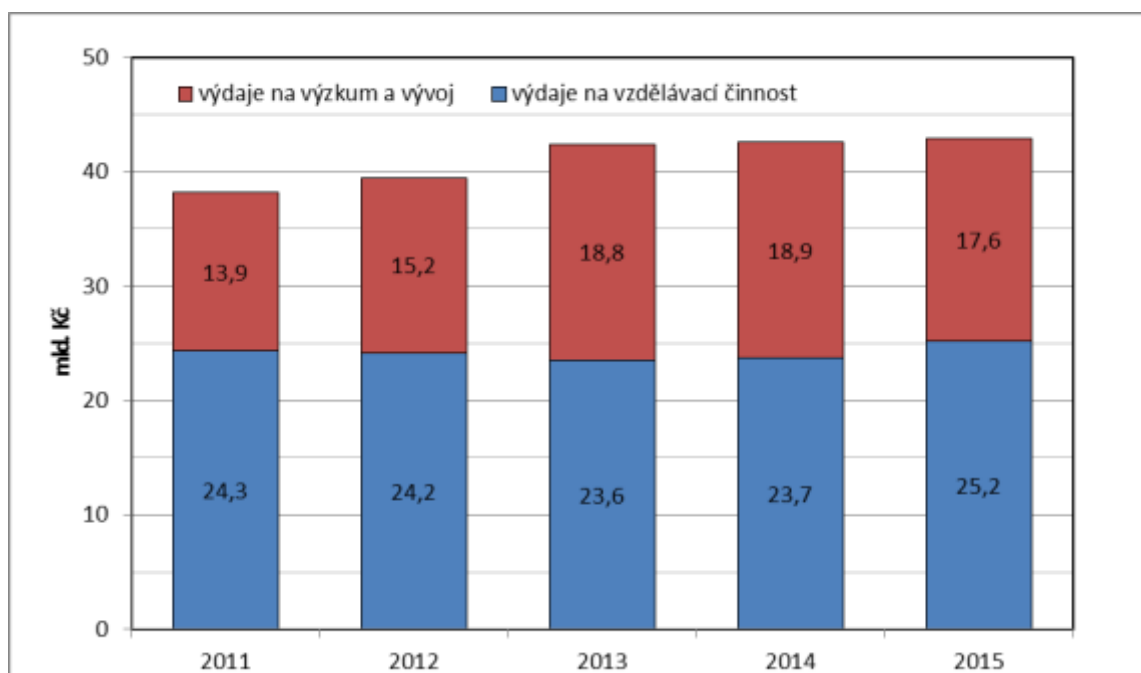
Tabulka 1 uvádí bližší kvantitativní údaje pro srovnání České republiky se třemi sousedními zeměmi a průměry OECD a EU21¹. Při srovnání se Slovenskem a Polskem jsme na tom lépe ve výdajích na instituce terciárního vzdělávání, avšak zaostáváme za Rakouskem.

Veřejné výdaje na instituce terciárního vzdělávání z národních zdrojů pocházejí ze státního rozpočtu a jsou VVŠ přidělovány ministerstvem školství, mládeže a tělovýchovy (MŠMT) a konkurzní formou dvěma grantovými agenturami a dalšími ministerstvy v rámci programů účelové podpory výzkumu a vývoje (VaV). Veřejné výdaje ze zahraničních zdrojů byly v uplynulých pěti letech tvořeny převážně prostředky ze strukturálních fondů EU a podstatně méně z rámcových programů EU.

Výrazné rozdíly států jsou v soukromých výdajích na vzdělávání. V ČR tvořily z celkových výdajů na terciární vzdělávání 19 procent, méně než průměr zemí OECD (30 procent), nicméně srovnatelně s 22 evropskými státy, které jsou zároveň členy OECD, takzvaná EU22 (18 procent). Ve státech s výrazně liberální ekonomikou, jako je Velká Británie, USA, Jižní Korea či Izrael, je podíl soukromých výdajů na terciární vzdělávání výrazně vyšší, což významně ovlivňuje průměr zemí OECD.

Celkové výdaje českých VVŠ z tuzemských a zahraničních veřejných zdrojů za uplynulých pět let vzrostly (obr. 3) jak v běžných, tak přepočtených cenách zohledňujících inflaci. V letech 2011 až 2015 činil nárůst celkových výdajů v přepočtených cenách více než šest procent.

¹ EU21: členské státy EU a OECD

Obr. 3 Výdaje veřejných vysokých škol v běžných cenách na vzdělávací činnost a na výzkum a vývoj z národních a zahraničních veřejných zdrojů

Výdaje na výzkum a vývoj českých VVŠ se na celkových výdajích podílejí vysokou měrou – v letech 2011 až 2015 více než 35 procent. Tento nebývale vysoký podíl odpovídá tomu, že velká většina VVŠ (24 z 26) má univerzitní status a provádí vedle vzdělávací činnosti i výzkum a vývoj. Mezi jednotlivými VVŠ jsou ovšem značné rozdíly, u některých z nich činí tento podíl více než 50 procent (MU, UP, ZČU, OU), mnohé oproti tomu vydávají na VaV méně než 20 procent (VŠE, UHK, SU, VŠTE, VŠPJ a umělecké vysoké školy), viz tabulka 2, kde jsou i plné názvy VVŠ a příslušné zkratky.

Výdaje a počty studentů

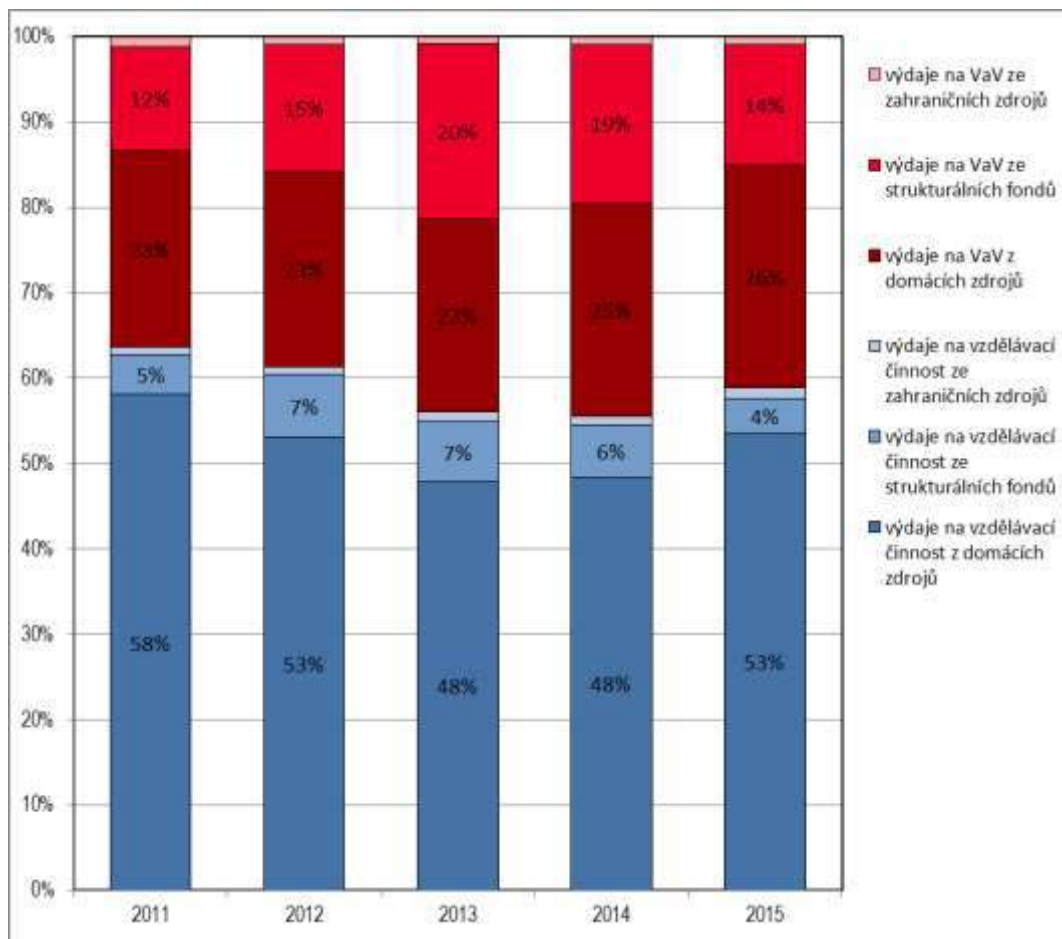
Počet studentů vysokých škol v letech 1989 až 2010 rostl a dosáhl maxima okolo 400 tisíc studentů (z nichž 86 procent bylo zapsaných na VVŠ) ve všech formách studia (prezenční, zhruba 76 procent, distanční a kombinované) a typech studijních programů (bakalářský 250 tisíc, magisterský 128 tisíc, doktorský 26 tisíc). Růst byl oprávněný a souvisel se zpřístupněním terciárního vzdělávání mnohem vyššímu podílu populace než před rokem 1989. V současnosti je v ČR 69procentní podíl osob z populace, které zahájily první terciární studium, srovnatelný s průměrem zemí OECD (68 procent) a o něco vyšší než v zemích EU22 (63 procent). **V důsledku poklesu populace ve věkové kategorii uchazečů o vysokoškolské studium se počet studentů VVŠ v letech 2011 až 2015 snížil o 14 procent. Výdaje na vzdělávací činnost v přepočtených cenách se v tomto období prakticky nezměnily, celkově výdaje na jednoho studenta vzrostly reálně také o 14 procent.**

Všechny univerzity mají akreditaci pro vzdělávání ve všech třech typech studijních programů. Magisterské a především doktorské studium předpokládá zapojení studentů do vědecké činnosti, proto je běžné i srovnávání celkových výdajů VVŠ na jednoho studenta. Ty v letech 2011 až 2015 vzrostly v přepočtených, tedy reálných cenách dokonce o 23 procent.

Uvedený trend ve výdajích, ať celkových či vztažených na jednoho studenta, se liší od výroků reprezentace českých vysokých škol či údajů European University Association (EUA), jež shodně poukazují na pokles financování. Ve své nejnovější studii Public Funding Observatory 2016 uvádí EUA pokles financování českých VVŠ z veřejných zdrojů v letech 2010 až 2016 o 16 procent. Z bližšího zkoumání však vyplývá, že jsou posuzovány pouze národní veřejné zdroje, což je v případě ČR pro toto období nesprávné. Byly totiž použity evropské strukturální fondy ze dvou zmíněných operačních programů, čímž byly výrazně podpořeny veřejné a státní vysoké školy.

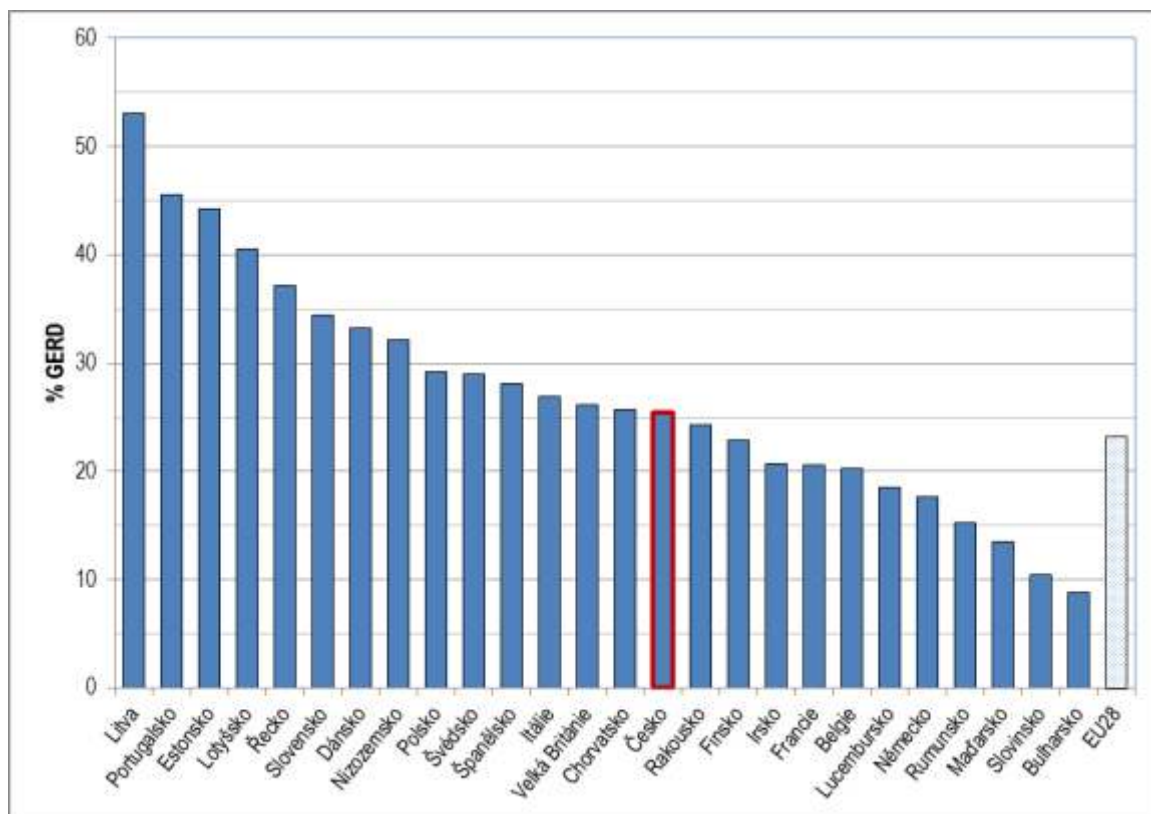
Váha operačních programů

V letech 2011 až 2015 se na celkových výdajích na VaV (Gross Expenditure on Research and Development, GERD) v ČR výrazně podílely zdroje ze strukturálních fondů EU. Jejich podíl ze všech zdrojů financování – veřejné tuzemské, veřejné zahraniční a podnikatelské – byl 16 procent, což se odráží i ve vysokoškolském sektoru. Z obrázku 4 vyplývá, že vedle převládajících domácích výdajů byl podíl výdajů ze SF, považovaných za zahraniční veřejné zdroje, pro české VVŠ v jednotlivých letech mezi 17 a 27 procenty. Podíl výdajů z ostatních zahraničních zdrojů byl oproti tomu zanedbatelný – jedno procento. Je však třeba vzít v úvahu, že výdaje ze SF budou v příštích letech klesat, i když vysoké školy mohou i v letech 2016 až 2023 čerpat prostředky z nového operačního programu Výzkum, vývoj a vzdělávání – celkově pro ČR okolo 75 miliard korun. Je však třeba zdůraznit, že tento OP je otevřen nejen vysokým školám, ale i jiným subjektům. Poté přestanou zdroje ze SF prakticky existovat. **Pro vyrovnání postupného propadu bude tudíž žádoucí nahradit je alespoň částečně jinými zahraničními veřejnými zdroji, především z rámcových programů EU (nyní Horizont 2020, poté následující programy), i zdroji soukromými.**

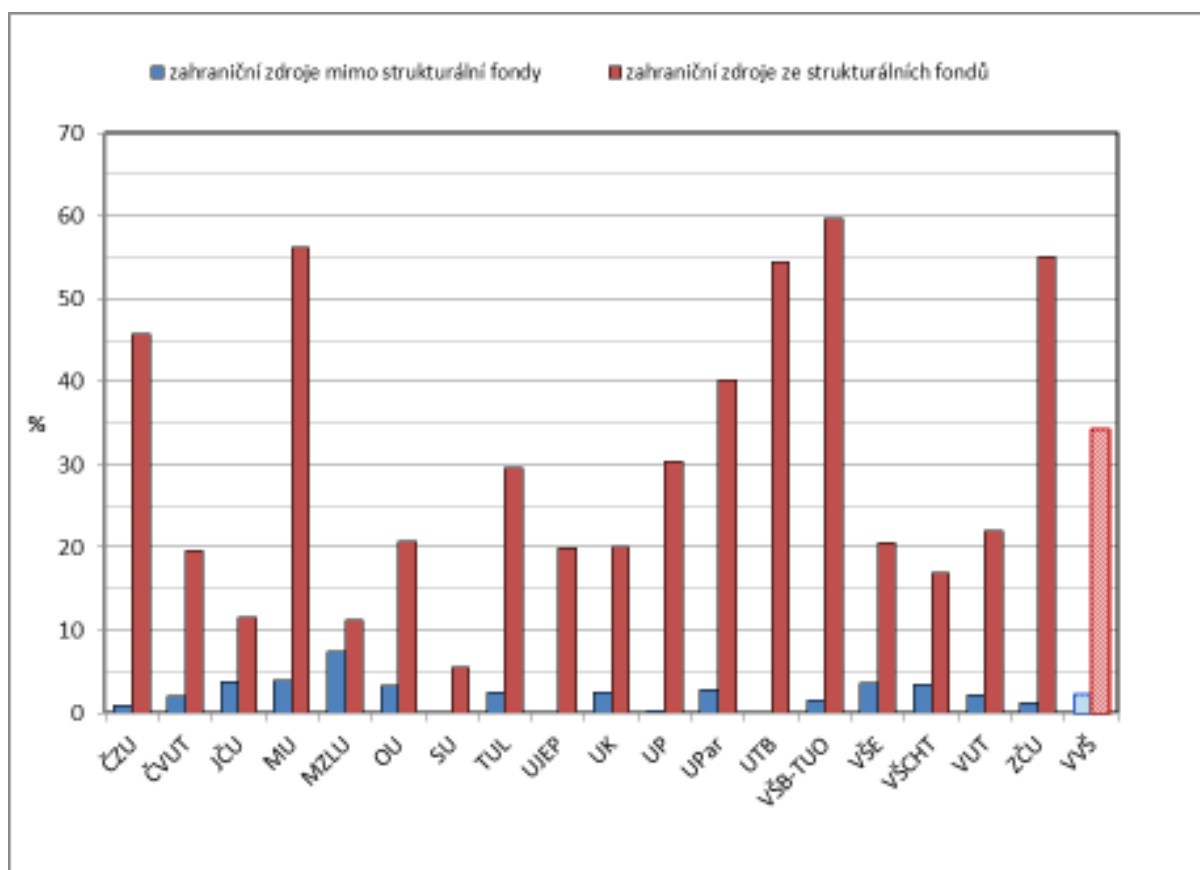
Obr. 4 Podíly výdajů na vzdělávací činnost a na výzkum a vývoj českých veřejných vysokých škol podle zdrojů v letech 2011 až 2015

V podílu výdajů na výzkum a vývoj ve vysokoškolském sektoru na celkových výdajích na VaV byla ČR v roce 2014 s 25 procenty zhruba srovnatelná s průměrem zemí EU28 (23 procent) a také se zeměmi OECD (obr. 5). České univerzity ale nebyly schopné diverzifikovat zdroje financování VaV. V letech 2011 až 2015 tvořily u VVŠ, zejména mimopražských, převažující část zahraničních veřejných zdrojů strukturální fondy, jejich podíl se na výdajích na VaV vysokoškolského sektoru pohyboval mezi třetinou a polovinou.

Obr. 5 Výdaje na výzkum a vývoj ve vysokoškolském sektoru jako podíl GERD, mezinárodní srovnání. Zdroj: ČSU, 2015; roční šetření o výzkumu a vývoji, výkaz o výzkumu a vývoji VTR 5–01; viz https://www.czso.cz/csu/czso/statistika_vyzkumu_a_vyvoje

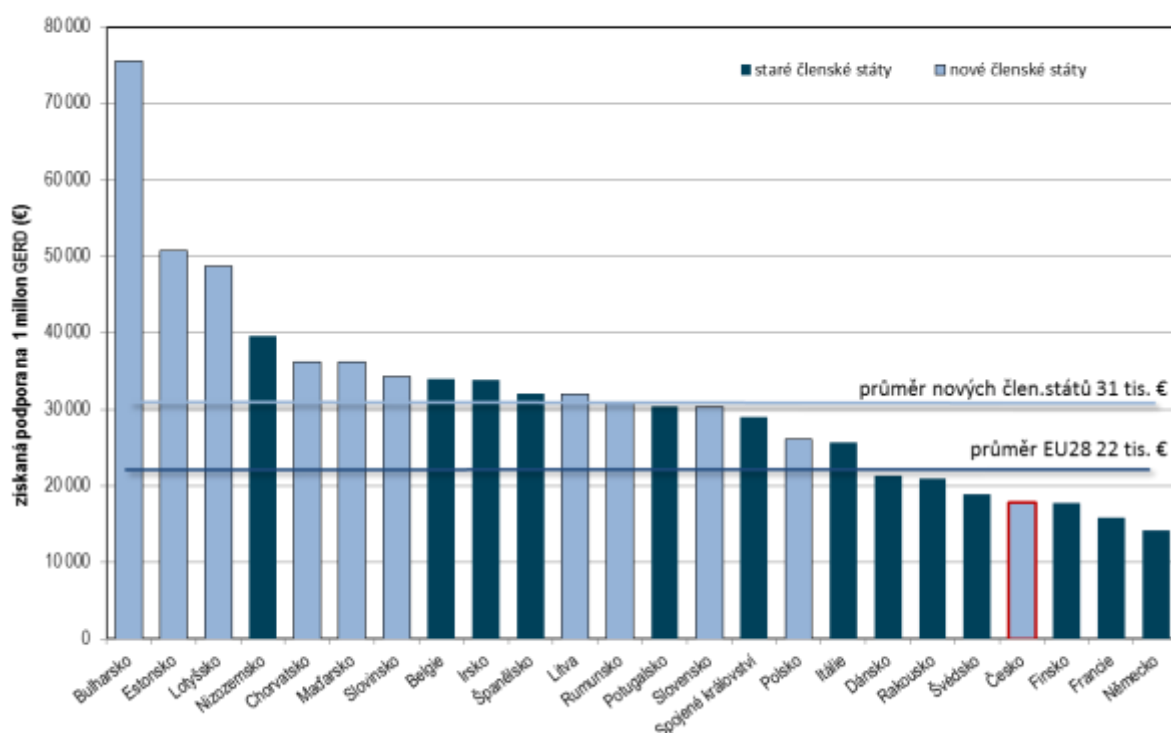
Procentuální podíl výdajů VVŠ z veřejných zahraničních zdrojů na VaV v roce 2015, ze strukturálních fondů (SF) a z jiných zdrojů ukazuje obrázek 6. Vyplývá z něj, že **celostátní průměr podílu zdrojů ze SF byl nesrovnatelně vyšší (34 procent) oproti jiným zahraničním zdrojům (pouze dvě procenta)**. Pro konkurenceschopnost VVŠ i udržitelnost několika desítek nových výzkumných center vybudovaných s pomocí SF bude rozhodující schopnost získat v příštích letech nové zdroje financování.

Obr. 6 Podíl veřejných zahraničních zdrojů na výdajích na VaV veřejných vysokých škol v roce 2015
(vysoké školy s podílem nižším než 0,5 % jsou vynechány)

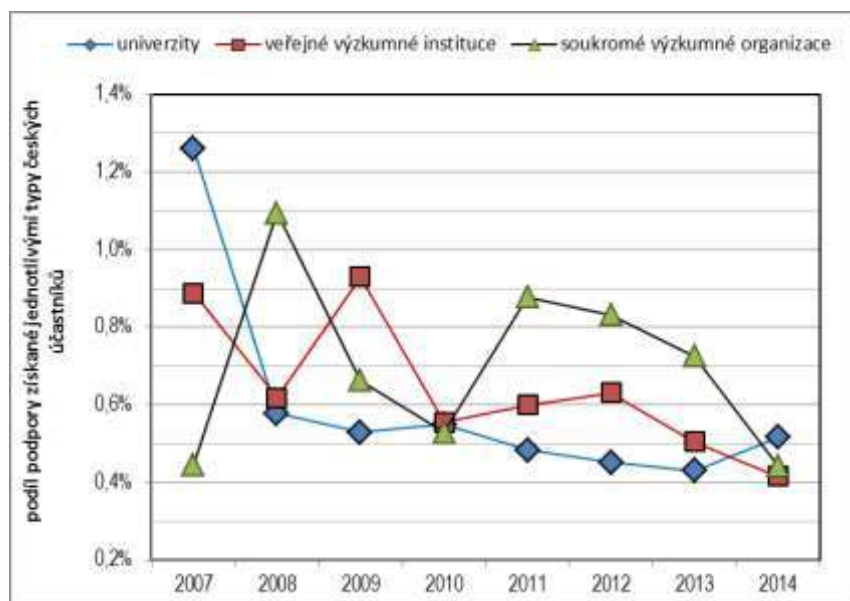
Zvýšit úspěšnost v rámcových programech EU

Nejvýznamnějším zdrojem zahraničních veřejných prostředků na VaV mimo SF jsou programy EU na podporu VaV, v letech 2007 až 2013 Sedmý rámcový program a v současnosti program Horizont 2020. **Účast českých výzkumných organizací včetně univerzit byla až dosud v rámcových programech EU nedostatečná a získané finanční prostředky (0,8 procenta ze všech rozdělených prostředků) nižší než podíl vkladu ČR do rozpočtu EU (1,2 procenta).** Česká republika byla ze všech nových členských států EU ve finanční podpoře ze Sedmého rámcového programu (prostředky připadající na milion eur GEDR) s 18 tisíci eur na nejnižší příčce, přitom průměr nových členských států činil 31 tisíc eur (obr. 7). Dojem nízké podpory získané některými rozvinutými státy, jako Francie či Německo, je dán skutečností, že jejich národní rozpočty na VaV jsou ve svém objemu nesrovnatelně vyšší oproti novým členským státům.

Obr. 7 Srovnání celkové finanční podpory získané ze 7.RP jednotlivými státy EU28 připadající na 1 mil. € jejich domácích výdajů na VaV, GERD, v letech 2006 až 2012. Zdroj: D. Frank, V. Albrecht, ECHO, příloha 5-6/2014

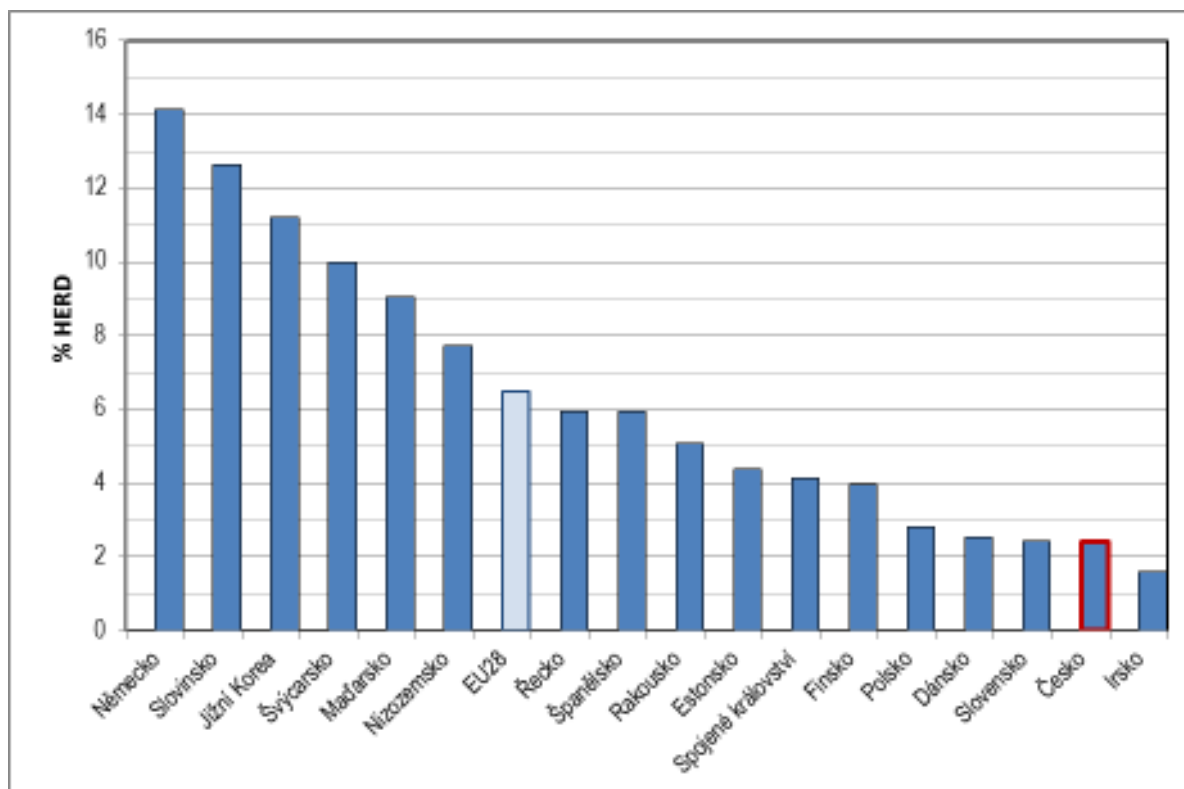
Je třeba zdůraznit, že ve srovnání s veřejnými a soukromými výzkumnými organizacemi byly české univerzity relativně slabší skupinou v čerpání evropských veřejných zdrojů ze Sedmého rámcového programu a získaly obvykle nižší procentuální podíl podpory, což ilustruje obr. 8.

Obr. 8 Podpora rozdělená třem hlavním skupinám českých účastníků 7. rámcového programu EU v procentech z celkové podpory danému typu všech účastníků. Zdroj: V. Albrecht, ECHO 4, str. 4-6 (2016).

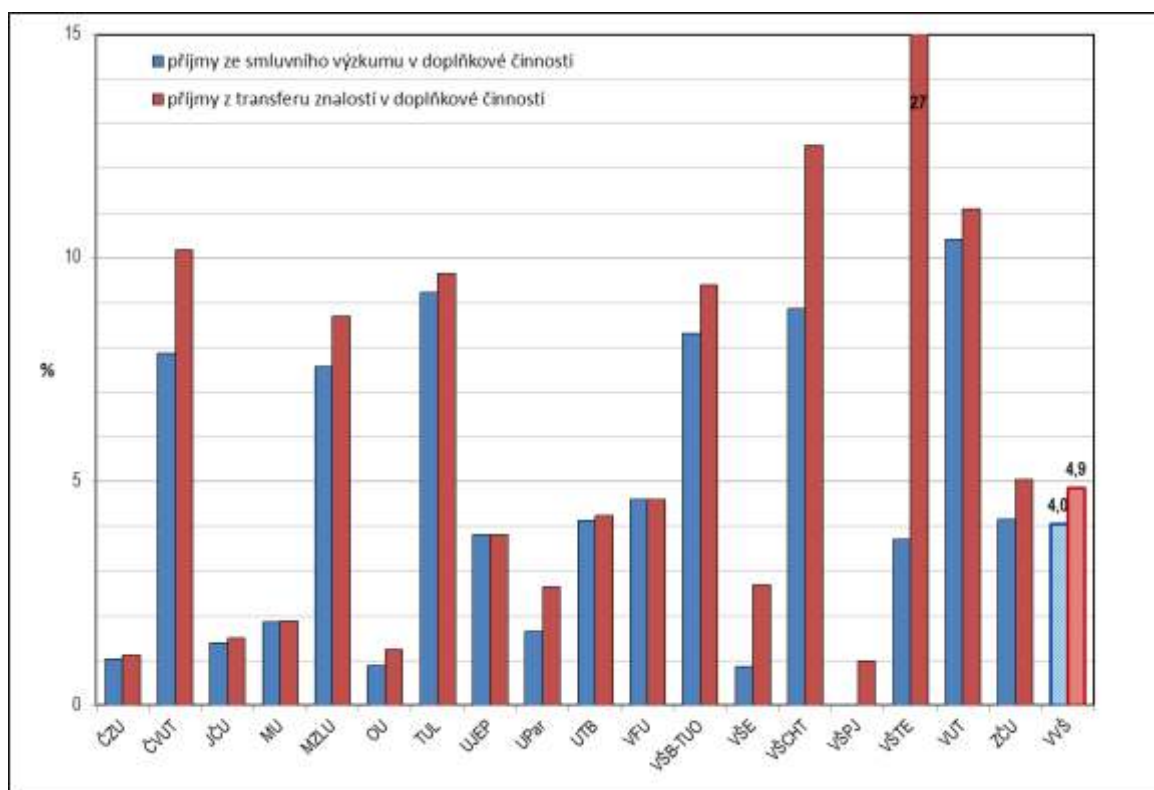
Posílit spolupráci se soukromým sektorem

Významným zdrojem financování VaV na univerzitách jsou v některých zemích podnikatelské, tedy **soukromé zdroje** (obr. 9). I tady **české vysoké školy zaostávají nejen za předními evropskými univerzitami, ale i za průměrem zemí EU28**. Celostátní průměr podílu výdajů na VaV ze smluvního výzkumu v doplňkové činnosti (výzkum financovaný ze soukromých zdrojů) pro všechny VVŠ byl podle výročních zpráv o hospodaření v roce 2014 roven 3,1 procenta. Tento údaj se liší od hodnoty uváděné OECD i ČSU – 2,4 procenta – v důsledku odlišné metodiky sběru dat. Celkový průměr pro země EU28 je však podstatně vyšší – 6,5 procenta.

Obr. 9 Podíl výdajů na VaV ve vysokoškolském sektoru (Higher Education Expenditure on R&D, HERD) z podnikatelských zdrojů, rok 2014. Zdroj: OECD Main Science and Technology Indicators, 2016

V následujícím roce 2015 příjmy VVŠ ze smluvního výzkumu významně narostly na čtyři procenta z HERD (HERD, výdaje na VaV ve vysokoškolském sektoru). Jednotlivé vysoké školy srovnává graf na obr. 10, který uvádí i podíly příjmů z transferu znalostí (průměr všech VVŠ je 4,9 procenta) a obsahuje kromě smluvního výzkumu i licenční smlouvy, vzdělávací kurzy, konzultace a poradenství. Tyto příjmy jsou vysoké zejména u technických vysokých škol, zatímco pro velké multioborové univerzity jsou nízké (UK a UP v grafu dokonce chybí). Mimořádně vysoký podíl příjmů z transferu znalostí u neuniverzitní Vysoké školy technicko-ekonomické České Budějovice je dán jejími značnými příjmy z konzultační činnosti v poměru k malým výdajům na VaV (viz tabulka 2 Seznam veřejných vysokých škol).

Obr. 10 Podíl příjmů ze soukromých zdrojů v doplňkové činnosti (DČ) na výdajích na VaV v roce 2015 (vysoké školy s podílem nižším než 0,5 % jsou vynechány)

Jsou mzdy na vysokých školách přiměřené?

Mzdy v českém školství byly především v roce 2015 předmětem častých debat. Podle Statistické ročenky školství MŠMT byla v roce 2015 průměrná hrubá mzda všech kategorií zaměstnanců na veřejných vysokých školách 36,3 tisíce korun, což je zhruba o 50 procent více než na základních a středních školách.

K analýze mezd na VVŠ jsme použili data z jejich výročních zpráv o hospodaření, přičemž jsme zahrnuli jak mzdové výdaje z rozpočtové kapitoly MŠMT, tak z ostatních zdrojů rozpočtu. Podle této metodiky průměrné mzdy pracovníků VVŠ v letech 2011 až 2015 ve většině kategorií rostly. **V roce 2015 byla průměrná mzda zhruba 15 200 akademických pracovníků ve třech vyšších kategoriích (profesoři, docenti a odborní asistenti) 46,3 tisíce korun, což se blíží průměrné mzdě 48,6 tisíce korun vědeckých pracovníků s titulem Ph.D. na ústavech Akademie věd ČR.** Ve stejném roce byla na VVŠ průměrná mzda profesorů 72,4 tisíce, docentů 55,3 tisíce a odborných asistentů 37,5 tisíce korun. Pro všechny zaměstnance VVŠ vychází průměrná mzda prakticky identická s údajem uváděným MŠMT.

Mzdy na veřejných vysokých školách se však značně liší, protože každá vysoká škola má pro odměňování pracovníků vlastní předpis a výrazně rozdílnou efektivitu svých činností a schopnosti získávat prostředky na VaV z tuzemských a zahraničních veřejných a soukromých zdrojů. Nejvyšší mzdy v uvedených třech kategoriích akademických pracovníků byly v roce 2015 na Masarykově univerzitě Brno (97, 70, 46 tisíc korun), následované skupinou VŠCHT Praha, VUT Brno, ČVUT, ČZU, a

UP Olomouc. Nejnižší pak na uměleckých školách AVU, AMU, JAMU, VŠUP a na UHK. **Obecně jsou mzdy akademických pracovníků nižší než v západoevropských zemích, v ČR se však jeví ve vztahu k průměrné mzdě a ve srovnání s odměňováním v ústavech AV ČR jako přiměřené.**

Jak bez evropských dotací

Financování českých veřejných vysokých škol není sice v mezinárodním srovnání v žádném případě optimální, ale ani kritické. Celkové výdaje, zejména na výzkum a vývoj, v letech 2011 až 2015 významně narostly, především díky evropským strukturálním fondům. Ještě před ukončením této podpory bude nutné v příštích letech prostředky ze SF postupně nahrazovat jinými, na vzdělávací činnost zejména domácími ze státního rozpočtu. Výdaje na výzkum a vývoj ze strukturálních fondů je možné částečně nahradit granty z evropských rámcových programů, v čemž však budou muset české univerzity výrazně zvýšit aktivitu i efektivitu. V uplynulých zhruba pěti letech se totiž české univerzity celkem pochopitelně soustředily na čerpání prostředků ze SF, o něž se soutěžilo výhradně na národní úrovni. Získat granty z rámcových programů EU je a nadále bude v mezinárodní konkurenci mnohem těžší.

Další zdroje na výzkum a vývoj, které by mohly nahradit, i když jen částečně, strukturální fondy, jsou podnikatelské, zejména na podporu nových center aplikovaného výzkumu. Přestože tyto zdroje nebudou pro české univerzity zřejmě ještě dlouho natolik významné, jako je tomu například v sousedním Německu, budou symbolizovat žádoucí a doufejme i rostoucí spolupráci univerzitního a podnikatelského sektoru.

Fungování výzkumných center a infrastruktur vybudovaných ze strukturálních fondů, u nichž se provozní náklady za rok odhadují na čtyři miliardy korun, určitě nezajistí výlučně domácí veřejné zdroje. Bude třeba podstatný příspěvek jak z evropských rámcových programů, tak i z podnikatelských zdrojů.

Nezbytnost hodnocení

V případě výdajů ze státního rozpočtu se česká vláda bude muset rozhodnout, zda bude nadále podporovat plošně všechny výzkumné organizace včetně univerzit, aniž by byly periodicky hodnoceny podle mezinárodních standardů, jak je běžné ve většině vyspělých zemí. Bez tohoto hodnocení není možné systém výzkumu a vývoje efektivně řídit ani selektivně podpořit excelentní vědecké týmy. **Kultura hodnocení není zatím na českých vysokých školách běžná na rozdíl od Akademie věd ČR, jejíž ústavy se již periodicky hodnotí.**

Článek čerpal z materiálu „Analýza výročních zpráv o hospodaření českých veřejných vysokých škol za roky 2011-15“ vypracovaného Technologickým centrem AV ČR, <http://www.strast.cz/cs/novinky/analyza-vyrocnich-zprav-o-hospodareni-ceskych-verejnych>,

V upravené a zkrácené formě vyšlo v příloze Lidových novin Česká pozice dne 4.2.2017

Tabulka 2 Seznam veřejných vysokých škol podle počtu studentů a jejich základní charakteristiky v roce 2015

Název školy	Zkratka	Počet fakult	Počet studentů	Počet akademických pracovníků	Celkové výdaje z veřejných zdrojů/ mil. Kč	Podíl výdajů na VaV na celk. výdajích/ %	Počet studentů na jednoho akad. pracovníka
Univerzita Karlova	UK	18	47 010	3 854	7 975,3	44,6	12,2
Masarykova univerzita	MU	9	32 950	1 611	5 865,4	53,4	20,5
Univerzita Palackého v Olomouci	UP	8	20 897	1 365	2 914,4	50,6	15,3
Vysoké učení technické v Brně	VUT	8	20 741	1 055	3 141,0	41,3	19,7
České vysoké učení technické v Praze	ČVUT	8	20 218	1 572	4 068,9	43,8	12,9
Česká zemědělská univerzita v Praze	ČZU	6	19 172	621	2 186,3	28,9	30,9
Vysoká škola báňská - Technická univerzita Ostrava	VŠB-TUO	7	15 815	905	2 481,0	51,7	17,5
Vysoká škola ekonomická v Praze	VŠE	6	15 566	519	1 032,9	17,4	30,0
Západočeská univerzita v Plzni	ZČU	9	11 526	697	2 064,3	59,0	16,5
Jihočeská univerzita v Českých Budějovicích	JČU	8	10 565	632	1 190,6	38,4	16,7
Mendelova univerzita v Brně	MZLU	5	9 669	496	1 190,6	23,5	19,5
Univerzita Tomáše Bati ve Zlíně	UTB	6	9 427	431	1 023,9	37,1	21,9
Ostravská univerzita	OU	6	9 189	463	821,3	22,5	19,9
Univerzita Jana Evangelisty Purkyně v Ústí nad Labem	UJEP	8	8 701	420	649,5	16,3	20,7
Univerzita Pardubice	UPar	7	8 366	540	1 055,2	41,2	15,5
Univerzita Hradec Králové	UHK	4	7 200	402	597,6	10,1	17,9
Technická univerzita v Liberci	TUL	6	6 618	601	875,1	37,4	11,0
Slezská univerzita v Opavě	SU	3	5 511	276	527,5	12,5	20,0
Vysoká škola chemicko-technologická v Praze	VŠCHT	4	4 026	426	1 797,3	34,5*	9,5
Vysoká škola technická a ekonomická v Českých Budějovicích	VŠTE	1	3 934	87	192,8	1,4	45,2
Veterinární a farmaceutická univerzita Brno	VFU	3	2 945	263	392,6	20,2	11,2
Vysoká škola polytechnická Jihlava	VŠPJ	1	2 269	88	124,3	0,5	25,8
Akademie múzických umění v Praze	AMU	3	1 380	263	407,2	11,9	5,3
Janáčkova akademie múzických umění v Brně	JAMU	2	746	149	185,8	5,1	5,0
Vysoká škola umělecko-průmyslová v Praze	VŠUP	1	488	73	133,0	8,0	6,7
Akademie výtvarných umění v Praze	AVU	1	320	58	87,7	10,3	5,5
celkem			295 249	17 867			16,5

* průměrný podíl výdajů na VaV na VŠCHT za roky 2011-14 byl 48%. Pokles v roce 2015 byl způsoben mimořádnou dotací na vzdělávací činnost (úpravy laboratoří)